

FESTIVAL DE
PROSA, POESIA
I CURTMETRATGE

10a EDICIÓ
SOLSONA,
21 D'ABRIL DE 2018

WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI RELAT CURT 2018

ESCATES

de Joan Armegol

Catapultat per un ensurt immens, Zenofre s'ha tret del damunt llençols i vànova com si el cremessin i s'ha quedat assegut d'un salt a la vora del llit. Mentre encara s'escapa d'un malson difícil d'entendre i inclús de recordar, està xopat de pànic i té el cor a punt de perbocar. Amb els ulls esbatanats, espera. No sap què, però espera, atemorit. Té la respiració agitada, com si hagués estat corrent. Se sent bategar les temples. L'assalta un pensament de desinterès per l'esdevenir humà. Com si la vida humana, en general, li importés un rave i, fins i tot, l'existència d'algun conegut i estimat. Ja no deambula en els ensopiments del son i aquest pensament, filagarsa de fum desorientat, i molt allunyat dels seus principis ètics, se li esvaeix en el cervell quan li busca el sentit. Present que no tindrà temps de fixar aquest sentiment en el blanc de les quartilles de paper que guarda a la tauleta de nit, amb la intenció, moltes vegades inútil, de caçar idees que fugen de les trampes del llapis com el vol d'un ratpenat esquivant les xarxes de l'enteniment. Aquesta percepció l'ha neguitejat. A poc a poc, la remor suau del carrer, la presència de la seva esposa, al seu darrere, encara adormida, la sensació de fred a l'esquena, el van ancorant en la realitat. Es frega la cara i els ulls, mira a terra i s'adona que està calçat. El seus peus vesteixen sabates. Però no són unes sabates qualssevol. Duu posat un calçat elegant, amb escates, de pell autèntica, això és indiscutible; només cal fixar-s'hi una mica. I si es contempen els exemplars amb atenció, no cal ser un expert en l'art de la sabateria feta a mà per comprovar que el parell de sabates que acompanya en aquests moments els seus delicats peus és un conjunt que només es troba en botigues de categoria, en establiments amb aparadors on Zenofre hi enganxa la mirada mentre una de les seves mans bat les monedes del folre dels pantalons en una dringadissa de magresa d'ingressos. Un impossible al seu abast... fins ara. Zenofre observa aquest parell de meravelles de pell de cocodril sense sorpresa; amb familiaritat. Pell de drac amfibi. Aixeca les cames juntes i tanca una mica els ulls per observar millor la brillantor lliscant de la superfície. Decanta lentament els peus a dreta i esquerra i pensa que no li són gens estranyes; quelcom pregon en el seu interior li diu que aquestes sabates són seves, que són les seves sabates de sempre. La seva esposa segueix dormint; ara, amb la respiració forta, l'esbufec previ al ronc suau. De fet, se li acomoden perfectament al contorn dels peus, se li ajusten suaument per la part superior i es nota que la mà d'un mestre les hi ha confeccionat a mida. No en té el més mínim dubte. Zenofre s'ajup, tanca els ulls i deixa que els seus capcirons patinin delicadament per les escates, pels ajustos sargits, pels cordons fins, i cerca, sense èxit, el més mínim destorb, la imperfecció inexistente. Passeja els dits per les retícules, per

FESTIVAL DE
PROSA, POESIA
I CURTMETRATGE

10a EDICIÓ
SOLSONA,
21 D'ABRIL DE 2018

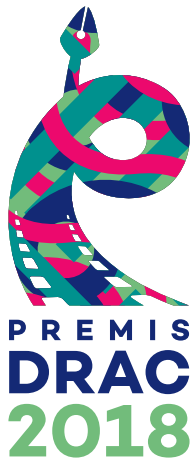
WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI RELAT CURT 2018

cada imperceptible protuberància, llisquen pel paratge fronterer i esquerdat que habita en cada escata. Ara sí, la seva respiració, ja està en calma. Ara sí, ara ja torna a roncar Rosilda, la seva esposa.

S'aixeca del llit i agraeix que el pijama, ample de camal, li permeti treure-se'l sense haver de descalçar-se. No vol de cap manera desprendre's d'aquest cuir que tan bé s'ha adherit al final de les seves extremitats. Badalla, relaxat. Nu, es dirigeix al bany i, per a millor delectació, s'asseu a la tassa. Orina sense fer soroll, per millorar l'atenció, i no destorbar l'exaltació visual i tàctil d'aquestes sabates que tenen un color marró que viatja al verd trencat, que fuig cap al verd turquesa i torna al marró amb regust de taronja cremada, segons el reflex de la llum; sabates que s'estrenyen a la punta sense acabar en punxa i que reposen en la seva part posterior en un taló discret, com de coixí de saure. S'aixeca i, en un gir de maluc rapidíssim, evita que una gota de secreció humana i impertinent, l'endarrerida i planyívola gota d'orina de sempre, caigui a la punta del cuir acabat d'estrenar. Despullat i amb les sabates posades, s'observa al mirall mentre el borbiscol del seu cos s'estarrufa, estranyat i confortat pel contacte d'aquesta nova dermis. Atent, escolta els roncs sorollosos de Rosilda. Familiars. Enutjosos quan el desperten i el desvetllen algunes nits, però molt benvinguts ara, perquè això vol dir que dorm profundament. Si Rosilda es despertés, hauria de donar explicacions per haver passat la nit al llit amb les sabates posades. Això, per començar. De res no li hauria servit defensar-se dient que s'ha despertat calçat i que ignora com hi han arribat, fins als seus peus, aquestes meravelles. Després hauria d'enfilat encara més respostes sobre l'origen de la compra i el perquè de la despesa d'uns diners que no tenen; un dispendi intolerable, un caprici innecessari. Segur que Rosilda li hauria advertit de les compres supèrflues a què es dedica últimament sense solta ni volta i hauria hagut d'escoltar, de nou, la cançó de l'enfadós sobre els esforços que costa tirar endavant una família, i el fet que ell visqui en un altre món i no se'n vulgui assabentar. Hauria hagut de sentir-la remugar sobre l'exigència implacable que s'ha de tenir sobre el control de les despeses i del captament entregat que ella hi posa, en aquesta tasca, sense que Zenofre mai li hagi reconegut la diligència.

Zenofre experimenta de sobte un desig irrefrenable de prendre un bany, de fondre's en l'aigua. Tanca la porta per no fer soroll. I obre l'aixeta de l'aigua calenta de la banyera, que omple amb rapidesa, delerós de donar compliment a aquesta necessitat imperiosa de submergir-se. Quan ja és a punt de vessar, s'endinsa a l'aigua bullint i ho fa amb les sabates de pell de cocodril ben cordades. Estirat tot el cos a la banyera, aixeca els peus, que espien per la superfície: no vol perdre de vista la resplendent epidermis de saure i s'embadaleix observant el degoteig que llisca per entre els solcs quadriculats de l'armadura de llangardaix. Una cutícula perfecta, que se li acobla com si ja formés part del seu cos. Zenofre s'acomoda en l'estretor del receptacle i enfonsa el cap per percebre aquella epidermis pròpia, d'atracció irresistible, que examinada per sota de la superfície

FESTIVAL DE
PROSA, POESIA
I CURTMETRATGE

10a EDICIÓ
SOLSONA,
21 D'ABRIL DE 2018

WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI RELAT CURT 2018

ja no queda allà al final, en la llunyania, a l'altre extrem de la banyera, sinó que apareix molt més a prop, cames amunt i que s'arrapa al seu tors, sens dubte amplificada per l'efecte visual que es produeix en observar els objectes quan estàs capbussat. Zenofre se sent com un peix a l'aigua, com un sauri en el seu medi, i aquesta immersió d'estar per casa li proporciona una profunda sensació de benestar. Aguanta enfonsat més temps del que mai s'hauria imaginat; ni hi pensa, a respirar. Lluny del soroll de les repeticions insubstancials del dia a dia. Fora de perill. A distància de les preguntes feridores de la seva esposa, se sent a gust amb si mateix i amb la seva nova condició, amb aquesta estrenada, esquarterada i endurida pell, que se li està estenent com una taca d'oli, de manera uniforme i que no té aturador. I és en aquest moment, amb el cap i tot el cos immersit, quan Zenofre recorda fragmentàriament el que ha vist en molts dels documentals sobre la vida dels cocodrils: la seva capacitat de mimesi amb l'entorn, les seves poderoses mandíbules, com batents armats amb puntes de ganivets mal arrengrats; el seu afany de supervivència; la poderosa força de la seva cua, que li serveix per propulsar-se en les profunditats i per colpejar els enemics en superfícies fangoses. I, sobretot, la seva aparent despreocupació per l'esdevenir immediat, amb la seva expertesa per esperar durant hores, camuflat i immòbil, que la seva presa es distregui; convençut que no val la pena córrer més del que és necessari, persuadit que el que importa de veritat és estar prest quan la circumstància idònia es presenti, perquè acabarà passant per davant dels nostres ulls, només cal desitjar-ho. Zenofre se sent investit de l'habilitat dels grans llangardaixos, se sent imbuït d'aquesta paciència infinita que els ha portat a sobreviure durant centenars de milers d'anys d'evolució i a superar milers d'espècies depredades i ja desaparegudes i els ha permès arribar fins aquí, vius i amb potencial, assaborint la calor de les aigües tèrboles, deixant que els seus ulls sobresurtin per la línia de flotació, com periscopis que escombren la superfície que Zenofre ara veu en calma. Segur de si mateix, ple d'una força sobrenatural que mai abans no havia experimentat, expectant als canvis que s'han apoderat del seu organisme, orgullós d'aquesta pell escatada que cuirassa el seu cos allargassat, sorprès d'aquest olfacte que li serveix per destriar entre multitud d'olors aquelles que més li interessin, confiat que amb aquestes curtes extremitats que l'assisteixen, i que encara ha d'aprendre a moure, serà algú a qui tots respectaran de debò, ara, en aquest just moment, només para esment als seus instints, que li ordenen lliscar lentament, sense fer soroll, per col·locarse sota el llit i allà, atent, sense cap mena de pressa, amb tot el temps del món per endavant, esperarà el moment oportú, aquell en què els roncs s'han apagat, l'instant en què el so familiar del fregadís dels llençols i el cruixir de les molles del somier li indiquin que és a punt de posar-se en el terra el peu descalç i inflat de la seva esposa endormiscada Rosilda... i, aleshores, deixarà que es disparin, com un resort inapel·lable, les seves poderosíssimes mandíbules, armades amb uns desordenats ganivets de mort.